

*HET LEVEN IS GEEN LOLLETJE
ER IS EEN BOEL VERDRIET
MAAR ZO ZWAAR ALS WIJ HET MAKEN
IS HET LEVEN MEESTAL NIET*

Aan dit gedichtje van Toon Hermans uit het boekje 24 rozen, moet ik denken als ik Piebeth zie.

Voor mij is Piebeth de Florence Nightingale van Hellevoetsluis, de Moeder Theresa van Voorne Putten en de Jeanne d'Arc van de Rijnmond.

Broos maar strijdbaar, lief maar ook pinnig, met veel woorden pratend maar altijd heel direct! Ze kwam een jaar of 13 geleden, mijn leven binnenwandelen als de jonge uitgave van Freule Wittewael van Stoetwegen. Ik was op slag verliefd op haar, durf dat op een dag als vandaag wel te bekennen. Maar zoals de meeste heimelijke liefdes kost je een dergelijke verhouding handenvol geld. Ik gaf haar dat graag want ze gaf mij immers daarvoor zoveel liefde terug.

Inderdaad dames en heren, Piebeth en ik hebben betaalde liefde bedreven, daar doen we in het geheel niet stiekem over. Ook Erik was daarvan op de hoogte en Gina mijn eigen vrouw. Maar vooral ook mijn maat en penningmeester van de stichting Sportzeskamp Hoogvliet. Ook hij deed er met volle overgave aan mee. Betaalde liefde voor Piebeth maar vooral ook ten behoeve van de stichting Afasie Voorne, Putten & Rozenburg en de bezoekers van de Com-In. Want voor hen was het geld bestemd, evenals onze liefde. Wij betaalden hier graag voor en kregen er ook zo onnoemelijk veel moois voor terug, meer eigenlijk dan dat we er op bescheiden wijze in hebben gestopt. De blije en dankbare gezichten van Jan, Corrie en al die andere kanjers van de Afasie soos. De investering was bescheiden, het rendement hoog!

Maar even terug naar onze eerste ontmoeting, dan zal u onze verhouding ook wat duidelijker worden. Mijn stichting organiseerde het 'Hoogvliet Heeft Het Feest' met sterren als Lee Towers, een wielerronde, spektakel, muziek, dans en vooral ouderwetse zeskampspelletjes want wij zijn per slot van rekening de oude Zeskampvereniging die ooit op de NCRC televisie deelnam aan Zeskamp in Ahoy en Spel Zonder Grenzen in het Belgische Knokke Heist.

Piebeth stond op dat feest in Hoogvliet achter een stand om reclame te maken voor haar juist opgerichte Afasie soos. Een bescheiden inzamelingsactie zorgde voor de eerste harde guldens om leuke dingen voor de leden te kunnen doen.

En juist ook omdat we zoveel ophadden met water, zeephellingen en klauterpartijen, organiseerden we dat jaar erop een poldersurvival waaraan ook Piebeth met een team van hockeydokters en huppeltutjes meedeed. Met rood gelakte nageltjes en een spierwit trainingspak door moddersloten en

koeienvlaaien lopen. Het gezicht dat ze daarbij trok zal ik nooit vergeten, werkelijk onbetaalbaar!! Maar ze deed het allemaal wel want het was voor het goede doel; haar soos en haar mensen! Ik was inmiddels al meer dan *'een beetje verliefd'* op haar.

Die koeienvlaaien-kalverliefde is eigenlijk nooit meer over gegaan en alleen maar gegroeid. Diverse kleine acties hebben we gevoerd die weer wat centjes in het laatje brachten en in 1999 besloten we de 2 driepersoons supersteps uit de mottenballen te halen om voor de Afasiesoos van Hoogvliet naar Londen en terug te stappen. Piebeth gaf samen met Emiel ratelband het startschot en TJAKKAA..... daar gingen we op weg. Die bijna 700 kilometer leverde een geweldig bedrag op, ruim 40 mille, waarmee de basis kon worden gelegd voor de oprichting en inrichting van de Com-In.

Bij het 10-jarig bestaan van de stichting Afasie VPR mocht ik, samen met de legendarische en onvolprezen Mies Bouwman een leuke middag voor de jubilarissen aan elkaar praten en wat Euro's extra uit onze eigen clubkas overhandigen. Maar nog leuker was het cadeautje dat we aan de leden mochten aanbieden. Wat hebben ze ervan genoten; een leuke boottocht met entertainment en varen naar Rotterdam waar de eerste en enige onderwater lunch ter wereld voor 250 mensen door onze stichting in het kader van ons eigen 30 jarig bestaan werd aangeboden. Lunchen in de voetgangersbuis van de Maastunnel, we haalden er de TV en de voorpagina van het Rotterdams Dagblad mee!

Piebeth de bruggenbouwer: ze ging naar Calpe in Spanje waar een oude jeugd vriendin van mijn vrouw 'ergens' moest wonen. Daar ging Sherlock Barents-Westerbeek gewapend met loop en zocht onze Isabel op. Een verbroken band werd na 14 jaar weer hersteld!

Zonder Piebeth (en natuurlijk de vele vrijwilligers, het bestuur en haar Erik) was er vermoedelijk geen Afasiesociëteit geweest en was onze clubkas niet zo leeg als dat die nu is (!). Maar zonder Piebeth .....

*WAS HET LEVEN GEEN LOLLETJE
WAS ER VEEL MEER ONVERWERKT VERDRIET
EN ZO PRETTIG ALS PIEBETH
HET LEVEN VOOR ONS WEET TE MAKEN
VINDT JE ELDERS OP DE WERELD NIET!*

*Joop van der Hor
26 april 2007*